

Generatie duizend euro

Een diploma wordt vaak gezien als een garantie op werk en een mooie toekomst. Tegenwoordig zien de zaken er wat minder rooskleurig uit. Vele jonge hoogopgeleiden hebben moeite een geschikte job te vinden. De redactie zocht enkele jongeren op en sprak met hen.

Psychologie

Michael studeerde zes jaar geleden af als psycholoog en ging op zoek naar een job. In februari ging hij aan de slag als kelner. Vanaf mei kon hij part-time werken in Dendermonde als begeleider van palliatieve patiënten. Wanneer daar geen plaats meer voor hem was, ging hij fulltime aan de slag in de bouw. Na een periode van nog eens zes maanden werkloosheid vindt Michael eindelijk goed werk. Nu werkt hij bij de RVA en moet hij werklozen begeleiden bij hun zoektocht naar werk.

Pol & soc

Na een opleiding journalistiek aan de hogeschool kwam Frank in de Politieke Wetenschappen terecht. Bovenop dit licentiaatsdiploma volgde hij een lerarenopleiding. Deze zomer had hij eindelijk alle drie diploma's op zak. Sindsdien solliciteert Frank heel intensief.

Toch grijpt hij net naast de echt interessante jobs. Nu verdient hij zijn geld met een part-time job waarin hij workshops verzorgt in scholen voor 11.11.11 en geeft hij 's avonds gitaarlessen.

Geschiedenis

Jonathan studeerde af als licentiaat in de geschiedenis in 2003. Na een sabbatjaar studeerde hij daar nog een master algemene economie bij. In juni 2005 ging Jonathan met twee diploma's op zak op zoek naar een job. Een jaar lang haastte hij zich van sollicitatie naar sollicitatie. In mei 2006 kwam hij via de VDAB terecht in een boekenwinkel. Aangezien hij de mensen daar kende, kon hij eindelijk aan de slag. De vacature was wel niet echt bedoeld voor een universitair diploma. Nu beheert Jonathan eigenlijk zijn eigen boekenwinkel en heeft hij door-groei mogelijkheden. Zijn loon is niet hoog, maar wel voldoende voor een normaal leven.

Rechten

Karen studeerde vorig academiejaar af als licentiate in de rechten. Haar goede resultaten zorgden ervoor dat ze vlot een stageplaats vond, bij een klein advocatenkantoor in haar streek. Haar huidige maandloon bedraagt netto € 1.029. Niet veel, maar

toch meer dan de door de Gentse balie voorgeschreven maandelijkse vergoedingen van € 961 tijdens het eerste stagejaar. Dankzij de hulp van haar ouders slaagt Karen erin het hoofd boven water te houden. "Eigenlijk stemt zo'n stage qua financiële onafhankelijkheid groten-deels overeen met je situatie tijdens je studies. Nu, liever dit dan geen stageplaats vinden."

DOSSIER PAGINA 7 >>>

STIJN
THINK OF ONE
4T4
TOM BARMAN
LADY LINN
BILLIE KING
SIOEN
BAL FATAL
FREYA
ESKIMO
WIEDEAUWKAAL 25 - GENT
ZATERDAG 9 DECEMBER 2006 20u
INFO WWW.BALFATAL.BE - 09 267 85 51
TICKETS VVK 10 euro KASSA 12 euro
GRATIS PARKING AAN DAMPOORT MET SHUTTLE
VERKOOPPUNTEN
DE ONVRIJLE SCHIPPER - KORENEN 7A - GENT
DE ONTWERPER TIPS - KOOPOPOORT 16 - GENT
ACHTERWIJLS - LEDERBERGPOORT 39 - GENT
OYERPOORT BOUW - OVERPOORT 8 - GENT
BAL INTERNAAL - KAMMERSTRAAT 8 - GENT
SFA OOST-VLAANDEREN - SPEDITIONAAT 1-5 - GENT

**Vera Dua na
acht oktober > 4**

“De Al Gore-taksen
zijn zuivere belastingen

**Prof. Coolsaet over
Noord-Korea > 5**

“Juridisch gezien bestaat
er geen enkel verschil
tussen de VS en
Noord-Korea

Alles begint en eindigt in Antwerpen!

Antwerpen is politiek gezien een interessante stad. Alle nieuwe politieke stromingen in Vlaanderen kregen daar voor het eerst voet aan wal, denk maar aan de opkomst van de Volksunie en Agalev. Verklaring hiervoor zit voor een deel in het feit dat de facto de kiesdrempel het laagste lag in Antwerpen. Toch is er meer aan de hand. Antwerpen is de grootste stad van Vlaanderen en heeft op die manier een grote significantie voor de rest van Vlaanderen. Maatschappelijke trends doen zich immers meestal eerst voor in de grote steden. Er is immers een reden waarom vele conservatieve regimes de stad schuwden wegens de 'ontucht' die er plaatsvond. De Vlaamse CVP-staat van weleer deed er dan ook alles aan om de brave katholieke arbeider weg te houden van deze godlasterende plaatsen. Ook het Vlaams Belang brak om al deze redenen voor het eerst door in Antwerpen en kende sindsdien een gestage opmars.

Tot zondag 8 oktober. Voor het eerst sinds het bestaan van de partij leek stagnatie in de steden mogelijk. De cijfers liegen er alleszins niet om. 5% verlies in centrum Antwerpen en ook in Borgerhout werd het VB voor het eerst geconfronteerd met negatieve resultaten. Lijkt het afkalvingscenario voor het VB begonnen? Misschien wel. De opkomst en neergaan van de Volksunie kan men ook volledig kaderen door gewoon naar de Antwerpse context te kijken. Wat misschien wel nog belangrijker is dan de stagnatie van het VB in Antwerpen zijn de reacties van de partijtop. Alle VB-coryfeeën maakten zich op voor de

zoveelste verkiezingsoverwinning in Antwerpen. De resultaten logen er echter niet om. Filip Dewinter en de zijnen wisten dan ook geen raad met de uitslagen. Als een geslagen hond begonnen ze wild om zich heen te trappen. Neen, het VB is niet afgestopt. Het is het 'linkse socialistisch vreemdelingenlegioen' die het geflikt heeft. Volgens Dewinter zijn 10 000 vreemdelingen in Antwerpen genaturaliseerd en hebben de anderen geprofiteerd van het migrantenstemrecht, dat terwijl zo wat 15 000 autochtonen de stad zijn ontvlucht (wegens de vele vreemdelingen natuurlijk).

Het mag duidelijk zijn dat het VB dit niet zag aankomen en dat op die manier de reacties wat minder uitgekend zijn. Waarschijnlijk zeiden ze toen wat ze echt denken: de fout ligt altijd bij de vreemden. Beste vrienden, laat je niet misleiden. Het VB heeft op 8 oktober een nederlaag geleden. De inzet was Antwerpen en daar hebben ze gefaald. De rest is larie en apekool. Dat het Vlaams Belang ging doorbreken in vele kleine gehuchten is gewoon een inhaaloperatie op een nationale trend. Maar in de steden is de trend ingezet. De afkalving is begonnen. Iedereen moet daarom nu zijn verantwoordelijkheid opnemen. Ontmasker het VB voor wat ze echt zijn: een onvervalste racistische en gevaarlijke partij. Kortom, op zondag 8 oktober werd Vlaanderen terug een beetje leefbaarder.

animostugent.be
animostugent.be/avanti
forum.animostugent.be

Standpunt – UGent blank?

Diversiteit klinkt niet echt wervend en heeft misschien een flauw-linkse bijklank gekregen. Toch gaat het in essentie over de basis van de sociale functie van het hoger onderwijs, over gelijke kansen geven aan ieder van ons en over strijden tegen de duale samenleving. Een eerste democratiseringsgolf heeft ervoor gezorgd dat de scholingsgraad van de meeste mensen is gestegen, maar een deel van ons blijft achterop. Het probleem is dat het nog steeds heel moeilijk blijkt om vanuit bepaalde kansarme groepen te slagen aan de universiteit of hogeschool. Binnen die kansengroepen is vooral de positie van de allochtonen schrijnend.

Er zijn weinig cijfers bekend, maar wetende dat ongeveer 10 à 15 procent van de Vlaamse bevolking van allochtone afkomst is, spreekt het volgende toch boekdelen. Aan de Vlaamse hogescholen heeft 3.35% van de eerstejaarsstudenten een allochtone achtergrond. Aan de universiteiten variëren de cijfers sterk: aan de UGent was in de periode tussen '96 en 2001 slechts 0.8 % van de nieuwe studenten van Maghrebijns /Arabische of Turkse afkomst. Aan de Limburgse en Antwerpse universiteiten ligt het percentage rond de vijf procent, en de VUB haalt 10 procent. Recent sprak prof. Cantillon over slaagpercentages van 10% voor studenten aan de universiteiten van vreemde afkomst.

Het probleem moet dus op twee assen opgelost worden: er moeten meer kansarmen en allochtonen inschrijven en hun slaagpercentages moeten omhoog. Hoe dat moet gebeuren is een moeilijke denkoefening. Allereerst moeten de instellingen nadenken over concrete maatregelen, vervolgens die uitvoeren en tenslotte het resultaat van de inspanningen nagaan.

Specifiek aan de UGent is de situatie problematisch. Behalve enkele persoonlijke initiatieven van de rector staat het Gentse diversiteitsbeleid nergens. Toch zijn er naast de voor de hand liggende ethische en sociale argumenten ook andere redenen om zo snel mogelijk werk te maken van een stevig diversiteitsbeleid. Net als alle andere partners in het hoger onderwijs ondertekende de UGent een engagementsverklaring. Daarin staat bijna letterlijk dat de instellingen moeten werken aan een verhoging van de instroom, een verhoging van de doorstroom en een systeem om alles op te volgen. Daarnaast wordt in het nieuwe financieringsplan van minister Vandenbroucke 5% van het totale budget dat onder meer wordt toegewezen op basis van de inspanningen die de onderwijsinstellingen doen rond diversiteit en gelijke kansen. Wanneer blijkt

dat de UGent op dit vlak niet voldoet, zal de Vlaamse overheid dus ook in de financiering ingrijpen.

Andere hoger onderwijsinstellingen hebben nu reeds een diversiteitsbeleid ontwikkeld, de VUB is zelfs vrij succesvol in haar aanpak. Mogelijke stappen die kunnen ondernomen werden werden ook al door de VVS (Vlaamse vereniging voor studenten) en in academische onderzoeken gesuggereerd. Extra taalcursussen, betere studiebegeleiding, begeleiding door studenten uit de eigen omgeving die reeds slaagden, initiatieven in verband met rekrutering... er zijn opties genoeg om een diversiteitsbeleid vorm te geven. Toch blijft het aan de UGent merkwaardig stil rond dit thema.

„Behalve enkele persoonlijke initiatieven van de rector staat het Gentse diversiteitsbeleid nergens.“

Een eerste noodzakelijke voorwaarde is volgens Animo StuGent dat de bestuursorganen van de universiteit met de diversiteitsproblematiek bezig zijn. Er moet een instantie komen die zich specifiek met diversiteit bezig houdt. Daarnaast is het ook nodig dat iemand specifiek bevoegd wordt gemaakt in deze materie. De UGent moet, bijvoorbeeld met onderzoeksgelden, iemand aanstellen om zijn diversiteitsbeleid vorm te geven. Een derde stap is het in kaart brengen van de situatie. Krachtadig ingrijpen is een illusie, als de resultaten niet kunnen geëvalueerd worden. Ook op Vlaams niveau moeten algemene cijfers opgesteld worden.

Gebaseerd op het diversiteitsstandpunt van Animo StuGent, lees meer op animostugent.be/standpunten

Column – Een dag in Europa

Beste dagboek, vandaag zijn we op vakantie vertrokken! De dag was nochtans niet al te goed begonnen. Toen ik voor we vertrokken nog vlug het gras wou maaien begon de buurman te klagen over het lawaai. Ok, onze grasmachine is niet meer van de jongste. Maar om het allemaal nog erger te maken reed ik uit pure onoplettendheid (omdat ik nog met de buurman aan't discussiëren was) over de kabel van de grasmaaiër. De buurman had dadelijk geen reden meer tot klagen.

Tot overmaat van ramp zat onze digitale camera op dat ogenblik in het stopcontact om op te laden om op reis foto's te maken. Door de kortsluiting van de grasmaaiër was het contact van onze (nieuwe!) camera door-gesmolten, dada camera... Een reis zonder foto's is echt wel triestig, dus ik ben nog vlug naar de winkel gereden. En ja hoor, gratis en voor niks een nieuwe camera gekregen. Blijkbaar zit er op die dingen twee jaar garantie en zou de oplader tegen stroomstoten bestand moeten zijn.

Daarna zijn we dan toch goedgemutst op vakantie kunnen vertrekken. Waarschijnlijk ben ik het wachten meer gewoon want toen ik vroeger met mijn ouders op reis ging leek het alsof daar veel meer voorbereidingswerk aan voorafging. Zelfs op de luchthaven viel het wachten allemaal mee. Ik dacht dat de douane na Elf September veel strenger geworden was, maar daar hadden we weinig last van. Tegen acht uur 's avonds zaten we al op het terrasje aan het Piazza Navona in Rome waar ik nu aan het schrijven ben...

Tot hier het fragmentje uit het dagboek van Jan (Jan met de Pet is een goede vriend van me, vandaar dat ik zijn dagboek even mocht lenen voor mijn column). Op het eerste zicht heeft het fragment totaal niet met een dag in Europa te maken, laat staat met de Europese Unie waarover deze column eigenlijk moet gaan. (De aandachtige lezer voelt de "maar" al komen.) Maar (zie je wel) de werkelijkheid

ligt toch iets anders. Zonder de Europese Unie had Jans dag er totaal anders uitgezien.

Het begint al met de eerste zin. De EU regelt namelijk een aantal belangrijke arbeidsvoorwaarden waaronder de verplichting tot minimaal twintig dagen vakantie per gepresteerd werkjaar (Richtlijn 2003/88/EG). De richtlijn staat vooral bekend als de arbeidstijdrichtlijn aangezien hierin ook de maximale arbeidstijd van 48u per week in vastgelegd wordt. Ook de grasmachine ontsnapt niet aan Europa. De geluidsnormen hiervoor liggen vast in richtlijn 2000/14/EG. De twee hierboven beschreven domeinen, arbeidsvoorwaarden en leefmilieu, zijn niet bepaald domeinen die door een liberale superstaat, de koosnaam voor de EU in sommige klein-linkse middens, zouden behandeld worden.

Onze Jan heeft de gratis vervanging

van zijn digitale camera ook te danken aan de Europese Unie. Niet aan Freya dus, zoals veel gedacht wordt. De enige verdienste van Freya is dat ze de Europese richtlijn 1999/44/EG net op tijd (ze had al een waarschuwing gekregen) heeft kunnen omzetten naar Belgisch recht. Ten slotte is er het vlotte verkeer tussen de EU lidstaten. Het duidelijkste voorbeeld is natuurlijk de Euro, geen gedoe meer met verschillende valuta. Maar ook belangrijk is het Schengen-akkoord tussen verschillende EU lidstaten. Hierdoor is het vrij verkeer van personen nog veel vereenvoudigd. Ik denk dat het ondertussen wel duidelijk is dat de Europese Unie geen ver-van-ons-bedshow is. Europa heeft veel meer invloed op ons dagelijkse leven dan we op het eerste zicht zouden denken. Niet enkel op economisch vlak, maar ook op sociaal vlak, op vlak van leefmilieu, op vlak van volksgezondheid en nog zoveel meer. We moeten dan ook meer stilstaan bij wat er in Europa gebeurt, zodat er eindelijk de publieke discussie op gang komt die we bij de grondwet al moesten gehad hebben. In Europa ligt de politieke toekomst en als progressieve beweging moeten we proberen om die toekomst vorm te geven.

BaLD.

COLOFON

Werkten mee aan dit nummer:

Olivier Pintelon – *hoofredacteur, v.u.*
Joris Artels – *grafisch redacteur*

Tine Bricout, Frederik Descamps,
Frederik Dhondt, Pieter-Paul Verhaeghe,
Joachim Verplancke, Mattias Willems

De redactie is steeds te bereiken op
redactie@animostugent.be

animostugent.be/avanti

MET - DANK - AAN

ABVV Scheldeland
Bond Moyson
Delta Lloyd
Amsab-ISG

ABVV Jongeren Scheldeland : Gratis lidmaatschap

“Lid worden van de vakbond? Als student?....en dat kost ook nog zeker?

NEEN!!! HET LIDMAATSCHAP ALS JONGERE IS BIJ HET ABVV GRATIS!!
DIT GELDT DUS OOK VOOR HOGESCHOOL- EN UNIVERSITEITSSTUDENTEN!

Wat bieden wij?:

De beste informatie over:
jobstudenten, studiebeurzen, stages, schoolverlaters,
deeltijds leren / deeltijds werken en alle informatie met betrekking
tot werk, werkomgeving en werkloosheid en rechtsbijstand.

Verder ontvang je ons driemaandelijks ledenblad “Magik?”.

Waar zitten wij?:

Vrijdagmarkt 9, 9000 Gent,
tel: 09 265 52 67,
mail: sabrina.meijs@abvv.be

of surf naar:
<http://www.magik.be>

Gewikt en gewogen – De federale beleidsverklaring

Dinsdag 17 oktober presenteerde premier Guy Verhofstadt het laatste regeerakkoord van deze legislatuur. Met federale verkiezingen voor de deur, moeten we deze beleidsverklaring vooral lezen als een agenda waarmee paars wil scoren in de volgende zes maanden. Onze redactie zocht naar rode en jeugdige accenten ...

In de reguliere media werd het vaak gezegd: paars is opnieuw gelanceerd met deze beleidsverklaring. Dat klopt. Het voluntarisme druipt er van af en het is eerlijk gezegd aangenaam om iets inspirerend te lezen in plaats van de eeuwige mantra van goed bestuur en zakelijkheid. Meer contrasteren met de 'CD&V-stijl' kan moeilijk. Verschillende thema's passeerden de revue...

Op economisch vlak luidt Verhofstadt de vreugdeklokken. Groei groei groei, jobs jobs jobs, dat is de teneur van de toespraak. Het is echter jammer dat de beleidsverklaring nergens gewag maakt van structurele maatregelen nodig om de jongerenwerkloosheid aan te pakken. Hoewel er de laatste tijd langzaamaan meer vacatures vrijkomen voor schoolverlaters, is het probleem nog steeds groot. De ingrepen die de regering voorstelt zijn zeker goed voor het bedrijfsleven, maar dat wil niet per sé zeggen dat het ook goed is voor de bevolking. Want desondanks het groeiende aantal jobs, groeit ook de werkloosheid bij jongeren.

Na het zuiver economische luik pakt de regering echter uit met één van de grootste verrassingen van de afgelopen jaren, namelijk de 'Al-Gore-taksen'. Het is zonder meer

fantastisch dat er eindelijk een systeem komt waarbij klimaatontvriendelijke verpakkingen méér belast worden en er ruimte wordt gemaakt om klimaatvriendelijke investeringen te belonen. De regering (mét socialisten, zonder groenen) kan ervoor zorgen dat er bij het publiek, ook in het bedrijfsleven, een ecologische reflex komt. Het is de verdienste van een steeds groener wordende socialistische beweging dat er eindelijk beweging komt in deze dossiers.

Ook op sociaal vlak belooft de beleidsverklaring één en ander. Zo moet iedereen met een inkomen lager dan 14.000 euro op jaarbasis, verlaagd remgeld betalen bij een doktersbezoek. Gezien de lage inkomens van jongeren, is dit een bijzonder jeugdvriendelijke maatregel. Daarnaast wordt het leefloon geïndexeerd. Het meest nijpende probleem voor de jongere generatie is echter huisvesting (zie ook Avanti 1, oktober 2006). Er worden alvast twee maatregelen aangekondigd die in de goede richting gaan: 1) de verlaging van het BTW-tarief voor sociale huisvesting en bij bepaalde renovaties en 2) de mogelijkheid tot spreiding van de huurwaarborg in tijd (of de mogelijkheid tot

het betalen van 2 maand waarborg als je in één keer betaald in plaats van 3 maand nu). Voor jonge mensen is vooral deze laatste maatregel belangrijk. Niet iedereen kan zomaar drie maanden huur betalen of heeft ouders die dat kunnen voorschieten. De oprichting van paritaire huurcommissies, waarin zowel huurders als verhuurders zitten lijkt echter een lege doos (het is immers een gewestelijke bevoegdheid).

De rest van de beleidsverklaring bestaat voornamelijk uit herhalen wat reeds vroeger beslist is en het in de verf zetten van de paarse resultaten. Hoe moeten we deze verklaring nu beoordelen? In de eerste plaats is het goed om te merken dat paars opnieuw vertrokken is en dat er ook opnieuw ideeën naar voor worden geschoven. De rode accenten in dit akkoord zijn zichtbaar in de 'Al-Gore-taksen' en in de maatregelen rond de huurprijzen. Toch moeten we kritisch blijven en vaststellen dat dit slechts aanzetten kunnen zijn voor een echt groen en sociaal beleid. Voor jongeren is er niet veel terug te vinden, wat zeker op het vlak van werk betreurenswaardig is. Alles in beschouwing genomen lijkt het echter dat de paarse regering opnieuw een weg heeft ingeslagen. De wetenschap dat paars een aantal grote projecten goed heeft kunnen afronden (men denke aan de ethische voortgang, de politiehervorming en de sterke acties op internationaal vlak) rechtvaardigt echter een eerder goed gevoel. Als je dan nog weet dat de oppositiepartijen (CD&V en Vlaams Belang) niet direct beterschap inhouden voor een sociaal en jong beleid, dan hebben we er alle baat bij dat Paars door kan gaan.

Analyse – Acht oktober in Brussel en Wallonië

Bijna niet belicht in de Vlaamse pers, maar toch interessant: de verkiezingen aan de andere kant van de taalgrens en in de 19 Brusselse gemeenten. Wij zochten de belangrijkste resultaten voor u op.

Luik: Willy Demeyer (PS) verstevigt zijn positie als burgemeester en voorzitter van de PS-federatie Groot-Luik. De kiezer lijkt geneigd de politiek van stadsvernieuwing, die van Luik terug een aangename stad maakt, te honoreren. 18.999 voorkeurstemmen bevestigen Demeyer. Minstens even gelukkig is Didier Reynders (MR), die 17.250 keer werd aangeduid. Andere coryfeeën lijken niet echt in het stuk voor te komen.

Charleroi: de PS krijgt hier rake klappen, de partij verliest dertien procent

en raakt zeven zetels kwijt. Jacques Van Gompel (PS) haalt 17 916 voorkeurstemmen, maar wegens zijn arrestatie geraakt hij zijn burgemeestersjerp kwijt. Léon Casaert wordt de nieuwe burgemeester, aangezien hij na Van Gompel de meeste stemmen haalde op de PS-lijst. MR-belager Olivier Chastel komt zeer dicht in de buurt van Van Gompel. De blauwe apotheker haalt maar 900 stemmen minder dan de burgemeester. De stad zal bestuurd door een PS-cdH-MR-coalitie.

Bergen: Elio Di Rupo (13.390 voorkeurstemmen) behoudt de absolute PS-meerderheid, maar gaat ongeveer 10 procent en 3 zetels achteruit tot 52%. Tot zover is alles gezegd, want de anderen komen niet echt in de buurt. Dichtste belager MR strandt op nog

geen 17%. De paarse coalitie gaat hier normaal gezien verder.

Namen: hier vliegt de PS zowaar uit de coalitie. De frivoliteiten van burgemeester Bernard Anselme, die vlot overheidsopdrachten toewees aan zijn vriendin, worden de lokale afdeling fataal. Ook schepen Jean-Louis Close (nochtans de vedette op de PS-provincieraadslijst) wordt genoemd in "affaires". De lijst verliest dan ook 7 procent (tot "amper" 28,5%, wat voor een Waalse stad niet veel is) en drie zetels. De lokale MR en cdH gooiden het op een akkoordje om christen-democraat (en grootste stemmentrekker) Jacques Etienne aan de sjerp te helpen. Zijn 7.560 bolletjes dwingen Bernard Anselme (4.278) zelfs tot zijn politieke afscheid: hij kapt er voorgoed mee.

Brussel Stad: Freddy Thielemans

(PS) gaat drastisch vooruit in voorkeurstemmen en haalt er meer dan 8.000. De PS wordt ook de grootste partij van de stad. Ecolo wordt uit de coalitie gebonjourd, na het 'verraad van

Isabelle Durant'. Joëlle Milquet doet het zeer goed: de cdH haalt 21% (de PS 31%) en ze trekt zelf 6.240 voorkeurstemmen.

Schaarbeek

Laurette Onkelinx bijt in het zand tegen zittend FDF-burgemeester Clerfayt, die met een monsterscore en de steun van Isabelle Durant blijft zitten waar hij is. Laurette heeft nog werk voor de boeg. Er gaapt een kloof van 7.000 stemmen tussen haar (5.000) en de zittende burgemeester (12.000).

elections2006.wallonie.be

brusselseverkiezingen2006.irisnet.be

Column – Antwerpen

VB-kopstuk Philip Dewinter deed zijn verkiezingsnederlaag in Antwerpen af als een Pyrusoverwinning voor de meerderheid. Als een 0-0 gelijkspel tussen hem en Patrick Janssens. Deze laatste had volgens het orakel uit Ekeren zijn eigen meerderheid gekannibaliseerd. Hij vergat uiteraard te vermelden dat er even grote kannibalisatie plaatsvond tussen zijn eigen VB-kiezers en de Vlott-kiezers van optimist-tot-in-de-kist Hugo Coveliers. Misschien was het idee van een mensenvleesetende Coveliers te wansmakelijk, maar het voordeel van de twijfel geven wij niet rap aan Dewinter.

Want daarvoor was de recente Telefacts-reportage net iets te ontnuchterend. Onze immer zegezekere Dewinter liet toe dat een cameraploeg hem constant volgde tijdens de verkiezingsdag. Toen echter de eerste uitslagen uit Antwerpen binnensijpelden werd de cameraploeg weggestuurd. Helaas stond het microfoontje nog aan. Extreem-rechts en vergeetachtigheid, het speelt hen wel meer parten. Vooral wat betreft een bepaald verleden, maar dit terzijde. De VB-gowwleider kon niet

geloven dat de socialistische bijna verdubbelden in stemmenaantal en dat, horresco referens, de Patrick meer stemmen behaalde dan de Philip. Daar kan geen Goebels-offensief, laat staan een Verstrepen-offensief, tegenop. Dat is de naakte waarheid. Familieman als Dewinter is, kon hij niet anders dan eerlijk antwoorden op de vraag van zijn dochter of hij nu burgemeester ging worden van Antwerpen. Alsof hij dat ooit ging worden, kreeg zijn dochter te horen. Weg vaderidolatrie. De aangekochte fles champagne werd helaas niet ontkurkt.

Interessanter waren de redenen die de Vlaamse roerganger aanhaalde om zijn "status-quo" te verklaren. Het was te wijten aan de snelbelgweg, het vreemdelingenstemsrecht en het bijgevolg etnisch stemmen in Antwerpen, Borgerhout en andere gekleurde gemeenten. Zelfs als dit etnisch stemmen correct blijkt te zijn, dan moet Dewinter toch verheugd zijn? Want dan hebben de alloctonen zich zo geassimileerd dat ze slaafs zijn 'eigen volk eerst' navolgen. Als ware het volleerde VB'ers. En laten we elkaar geen Liesbet noemen: vrouwen werden gestimuleerd om op vrouwen te stemmen en boeren stemmen al

sinds mensenheugenis op apparatsjiks van de boerenbond. Bovendien, stemmen blanke mannen van middelbare leeftijd niet vooral op ... andere blanke mannen van middelbare leeftijd? Op wie zou Dewinter zelf gestemd hebben? Ik durf er mijn kindergeld op verwedden dat het alleszins niet Fauzaya Talhaoui was. Net zoals in Gent, hoewel de clowneske factor van Francis Van den Eynde daar ook wel een rol heeft gespeeld, is het VB achteruit gegaan omdat een goed bestuurde stad met een positief project wel degelijke negativisme en verzuring kan tegen gaan.

Maar we mogen uiteraard niet te vroeg victorie kraaien. Het is al ver gekomen dat we een score van 35 % voor het VB als hun Stalingrad beschouwen. Het is hoogstens een Battle of Britain geworden. Er werd een overwinning verwacht voor extreem-rechts, maar voorlopig hebben de democratische krachten het gevaar afgewend. Dat gevaar begint nu ook op andere plaatsen in Vlaanderen op te duiken. Daar waar men dat het minst verwacht: het Vlaamse platteland. Op plaatsen waar het VB voor het eerst opkwam haalde het meteen scores van rond de tien à

vijftien procent. Zeg ik plaatsen? Ik bedoel eerder plaatsjes. Gehuchten zou een nog te overdreven karakterisering zijn. In gehuchten in de West-Vlaamse Westhoek bijvoorbeeld zette het VB een mooi resultaat neer. Waarom vraagt een weldenkend mens zich dan af? Polderpatatten die marxistische praat verkondigen? Tractorjackings? Boerinnensteaming? De laatste immigranten die daar zijn gepasseerd waren de Duitsers van 14-18. Onlangs stond er een reportage in De Standaard over dergelijke gemeenten in La Flandre Profonde. Blijkbaar hadden veel mensen preventief gestemd. Want je weet maar nooit dat een nieuwe Airbus A389 vol Noord-Afrikanen plots de streek onveilig komt maken. Dergelijke preventieve attitude consequent doordrijven zou impliceren dat we ons allemaal opsluiten in hoeves met gepantserde ruiten en vooral de confrontatie met de maatschappij niet durven aangaan. Gelukkig hebben de democratische partijen op een aantal plaatsen bewezen dat wie dit wel durft beloofd wordt. Er is nog veel werk aan de winkel, maar de toekomst ziet er al wat minder zwartgallig uit.

Frederik Descamps.

T E L E X

DIRK MANGELEER NIEUWE TINDEMANS?

Dirk Mangeleer, de logistiek beheerder van de UGent, verliet de sociale raad van 18 oktober voortijdig. Na wat bitsige discussies omtrent de begroting besloot hij de werking te blokkeren door ervoor te zorgen dat het quorum niet meer werd bereikt (vanaf dat moment waren er immers te weinig stemgerechtigde leden). Hij kon zich niet vinden in een aantal beslissingen van de sociale raad. Toen hij wegging, riep hij: "De begroting is geen vodge papier".

RUDDY DOOM VERKOZEN!

Professor Ruddy Doom stort zich op een politieke carrière. Bij de gemeenteraadsverkiezingen haalde hij 172 stemmen in Melle en wordt zo de 3e verkozenen van de sp.a-spirit-groen!-lijst.

AUGUSTO PINOCHET ONDER HUISARREST

Onze macht reikt verder dan gedacht! De vertoning van de documentaire *El Caso Pinochet* door Animo StuGent overtuigde blijkbaar het Chileense parket om verdere stappen te ondernemen tegen de voormalige dictator. Pinochet stond aan het hoofd van een militaire junta die tussen 1973 en 1990 de Chileense samenleving terroriseerde.

Animo StuGent sprak met Groen!-voorzitter Vera Dua

Een paar weken na de Gentse gemeenteraadsverkiezingen gingen we op de koffie bij groen!-voorzitster Vera Dua. We kaarten na over 8 oktober, polsen naar de kansen op progressieve frontvorming en blikken vooruit naar de komende federale krachtmeting.

Hoe evalueert u de score van Groen! bij de gemeenteraadsverkiezingen? Welk gevoel hebt u bij de uitslag in Gent?

Ik was uiteraard heel tevreden met het resultaat. Ik zal anders eerst zeggen wat voor ons de uitdagingen waren op 8 oktober. De belangrijkste doelstelling bestond erin om op één of andere manier stand te houden ten opzichte van 2004. Dat is, mijn inziens, goed gelukt. Als je kijkt naar de uitslagen bij de provincieraadsverkiezingen, dan zie je dat we goed standhouden. Mocht je de uitslagen voor de provincieraad extrapoleren naar de federale verkiezingen, dan zouden we zes kamerleden en twee senatoren hebben. Als uitgangspunt voor de verkiezingen van 2007 is dat uiteraard heel goed. Als je dan kijkt naar een aantal steden, dan zie je dat we een goed resultaat neerzetten. Ik denk aan Gent en Leuven. In Gent had ik graag meebestuurd, maar paars heeft een grote meerderheid behaald. Het is dan ook normaal dat ze verder besturen. We gaan nu op een inhoudelijke wijze constructief oppositie voeren.

Over die constructieve oppositie gesproken ... wat zou Groen! anders aanpakken in Gent?

Wel, er zijn eigenlijk vier grote punten. Allereerst, de sociale stadsvernieuwing. Men heeft zich de laatste jaren geconcentreerd op de kernstad, wat goed is. Maar toch is er nog steeds veel armoede in Gent, ook veel lamentabele woningen. Op de huurmarkt zijn er veel problemen en in een stad is die huurmarkt heel belangrijk. Je stelt vast dat veel mensen enorm veel huur betalen voor een woning die eigenlijk niet aan alle kwaliteitseisen voldoet. Ten tweede zijn er in Gent de laatste jaren verschillende projecten gestart. Projecten die niet altijd even goed geslaagd zijn. Men gaat daar nu mee door, wat zeker en vast voer zal geven voor een stevige oppositie. Er wordt duidelijk geopteerd voor torens, ook voor appartementen. Dat stemt eigenlijk niet overeen met de vragen die er zijn bij de Gentenaars. Vele jonge mensen hebben nu eerder nood aan betaalbare rijwoningen. Alle projecten die nu worden gelanceerd zijn heel sterk gericht op appartementen en grote woonblokken. Op sommige plaatsen (zoals bij Flanders Expo) is dat te doen, maar op vele plaatsen lijkt ons dat te megalomaan (zoals aan het Sint-Pietersstation of de oude dokken). Ten derde, moet Gent eens goed nadenken over mobiliteit. Je hebt in Gent een kernstad (waar het autovrij is), maar je ziet dat alle wegen naar die kernstad eigenlijk vast zitten op bepaalde uren. De leefkwaliteit op het vlak van

“Wij slaan aan bij christen-democratische kiezers”

verkeer is in heel veel woonwijken eigenlijk niet goed. Allerlaatst zou ik het toch nog eens willen hebben over groen in de stad. Gent is één van de groenarmste steden. Ook op wijkniveau zullen er initiatieven moeten genomen worden. In de 19e eeuwse gordel zijn er ganse wijken waar er geen enkele boom staat.

Wat is uw gevoel bij de verkiezingsuitslag in Antwerpen? Tevreden of toch diep ontgoocheld?

Nee, zeker en vast niet tevreden. Eerst en vooral, dat was te verwachten. Patrick Janssens heeft daar een heel goede campagne neergezet en kiezers die vroeger op ons stemden hebben nu waarschijnlijk op de sp.a gestemd als stem tegen extreem-rechts. Dat was de essentie van zijn campagne, wat psychologisch gelukt is. Toch is het VB niet achteruit gegaan. Als je dat vergelijkt met Gent en Leuven krijg je een andere situatie. Daar stelt je vast dat sp.a-spirit en groen! vooruit gaan, de VLD zich handhaaft en dat het ‘blok’ achteruit gaat. Op die manier is de kiesuitslag hier veel positiever dan die in Antwerpen.

Zowel in Leuven als Gent heb je een sterke socialistische partij in de meerderheid en een sterke groene oppositie. Is dat dan het recept om extreem-rechts te lijf te gaan?

Dat zou kunnen. Aan de andere kant, Willy Minnebo (burgemeester Zwijndrecht) haalt

30% van de stemmen en het *Blok* blijft daar een klein partijtje. Het ligt allemaal niet zo simpel. Ik heb geleerd van de lokale verkiezingen dat de situaties zo verschillend kunnen zijn dat het bijna onmogelijk is om daar een lijn in te trekken. Nu, het goede aan deze verkiezingen is dat extreem-rechts op één of andere manier een *knauw* gekregen heeft. Dat is psychologisch een goede zaak.

In Hoboken en Deurne stelt de N-VA zijn njet tegen een meerderheid met de PVDA, wat is de mening van Groen! daarover?

Je kan niet anders dan ze meepakken. De PVDA, dat zijn geen duivels. Ik ken Mie Branders en dat is een interessante *madam*. Je moet die meenemen en er trachten een goed bestuursakkoord mee te maken.

“Voor ons zijn er grenzen aan de economie

Waarom wordt er voor de federale verkiezingen geen kartel gevormd met sp.a-spirit? Groen! staat nu toch in een veel gunstiger onderhandelingspositie dan in 2004 en kan op die manier een garantie krijgen op meer zetels?

Eerst en vooral, ik ben nooit in de politiek gegaan om zetels. Het uitgangspunt is en blijft

dat het ongelooflijk belangrijk is dat de kiezer ter linkerkant keuze heeft. Aan de rechterkant is er keuze ten over. Als een rechtse kiezer ontevreden is over één of andere maatregel, dan kan die kiezen uit één van de vele alternatieven. Mocht links nu allemaal gaan samenkoeken in één grote groep, dan gaan misnoegde kiezer al vlug naar rechts. Ten tweede de groene stroming is in bijna alle Europese landen aanwezig, veelal naast een sterke sociaal-democratische partij. Op die manier kunnen de verschillende democratische strekkingen in je samenleving met elkaar in debat gaan. Ten slotte, ben ik ervan overtuigd dat één plus één in dit geval geen twee zou zijn. Dat geldt zeker en vast ook voor Gent. Ik ken mijn kiezers een beetje, ik zit al lang in de politiek. Als wij zouden samengaan met sp.a, dan zouden er kiezers afhaken en dan zou één plus één anderhalf zijn. Zo verlies je op het progressieve vlak.

Aan welke partij zou je dan het meest verliezen?

Ik ben ervan overtuigd aan de CD&V. Wij slaan aan bij christen-democratische kiezers aan de linkerkant, bij ACW'ers, bij mensen die vanuit een christelijke bewogenheid bezig zijn met de wereld en met solidariteit. Die kiezers zouden we in een kartel zeker en vast verliezen.

Wat vindt u van de Al Gore-taksen?

Wel, de Al Gore-taksen dat zijn eigenlijk belastingen. Dat zijn zuivere belastingen. Er was een tekort van 300 miljoen euro in de begroting, je ontmoet Al Gore en dan heb je het grote licht gezien. Zo werkt dat niet. Zelfs de meerderheidspartijen geloven niet in die taks, dat hebben ze me zelf verteld. Voor alle duidelijkheid: die taks komt er niet. Zo'n taks moet in de eerste plaats zo gemaakt zijn dat de inkomsten minimaal zijn. Je moet er net naar streven dat er geen inkomsten zijn. Daarnaast moet je de consument altijd de keuze laten, wat hier niet het geval is. Of je het wil of niet, je zal het betalen. Tenslotte als er al opbrengsten zijn, dan moeten die in de eerste plaats naar milieu gaan. Er wordt dus niet voldaan aan alle basisvoorwaarden voor een goede ecofiscaliteit.

Wat is voor u de kern van de groene gedachte en hoe verschilt die volgens u van het socialisme?

Ons gedachtegoed is gebaseerd op drie pijlers. Eerst en vooral de lange termijn. Wij zijn een partij die de toekomst wil vrijwaren. Dat is iets helemaal anders dan de politiek die nu vaak gevoerd wordt waarbij men vooral kijkt naar wat nu nodig is voor de mensen. Ten tweede, absolute solidariteit zowel met de mensen die het hier moeilijk hebben als met de rest van de wereld. Dat wil ook zeggen dat je je bijvoorbeeld in de landbouwpolitiek solidair moet opstellen met de derde wereld. Tenslotte stellen wij dat er grenzen zijn aan groei. Dat is misschien het belangrijkste verschilpunt met de socialisten. Voor ons zijn er grenzen aan de economie en daar botsen we op.

Hoe ben je in de politiek terecht gekomen?

Ik was heel politiek actief al vanaf mijn zestien jaar. Ik was heel actief in diverse ngo's, in de vrouwenbeweging, de democratiseringsbeweging, ... Op een bepaald moment is men mij komen vragen als onafhankelijke op de lijst. Eigenlijk was de onderliggende reden dat men op een congres van Agalev met een overgrote meerderheid had beslist dat men het ritsprincipe moest toepassen. Die dag ging iedereen gelukkig naar huis, want er was eens een goede beslissing genomen, maar de volgende dag moest men vrouwen hebben om op die lijst te staan. Zo ben ik in de politiek terechtgekomen. Ik heb toen als onafhankelijke de stap gezet en er was maar één partij die ik overwoog en dat was Agalev. Ik ben toen nog twee weken onafhankelijke geweest

Wie is eigenlijk je grote politieke voorbeeld?

Het rapport van de club van Rome heeft een grote indruk gemaakt op mij. Je kan je dat nu nog moeilijk voorstellen hoe dat was. Neem die film van Al Gore, wel de club van Rome was daar het 10-voudige van qua impact op jonge mensen. Voor de rest heb ik niet echt heel grote politieke voorbeelden.

Prof. Rik Coolsaet – “We staan voor een internationale mei 68”

Net na de kernproef spraken wij met professor Rik Coolsaet over Noord-Korea en het nonproliferatieverdrag...

Zowel de lancering van de Taepodong 2 (stortte neer in de zee) als de kernproef worden door sommigen als mislukkingen omschreven. Waarom ontstaat er dan zoveel commotie rond?

Wel wat men vooral vreest, denk ik, is het voorbeeld dat gesteld wordt. Ik geef je eerst de conformistische diplomatieke redenen. Noord-Korea was het eerste land dat zich in 2003 terugtrok uit het non-proliferatieverdrag en heeft ondertussen een kernproef uitgevoerd. Ondertussen hebben ze ook draagraketten getest. Men vreest dus vooral het sneeuwbaaleffect. Als de Noord-Koreanen het doen, hoe reageren de Chinezen? En de Japanners? Men vreest dat op die manier het non-proliferatieregime ten dode zal opgeschreven zijn. Er zijn immers een aantal landen waar een maatschappelijk debat aan de gang is over het recht op kernwapens. Ik denk aan Brazilië, Saudi-Arabië, Iran, Japan ... Mijn gevoel is dat men niet zozeer schrik heeft voor Noord-Korea als dusdanig, om de redenen die je aanhaalde. Die raketproef is blijkbaar niet bevredigend verlopen.

Daarnaast zijn er ook speculaties dat de kernproef niet gelukt zou zijn zoals de Noord-Koreanen dat gepland hadden. Als klap op de vuurpijl, er is geen enkele indicatie dat ze een kernbom kunnen monteren op een drager. De meeste waarnemers zijn erover eens dat het eerder deel uitmaakt van een strategie van de Noord-Koreanen om druk uit te oefenen op de Amerikanen en de internationale gemeenschap, dan dat er sprake is van een directe militaire bedreiging.

Wat zal het effect zijn van de sancties tegen Noord-Korea? Wordt de burgerbevolking daar niet de dupe van? Zullen de

sancties wel effectief zijn?

De enigen die enige pressiemiddelen hebben tegenover Noord-Korea zijn de Chinezen en de Russen. Op dit ogenblik is er een soort concurrentiestrijd tussen China en Rusland om zichzelf tot ‘patron’ te mogen uitroepen over Noord-Korea. Maar het gevoel dat de meesten hebben is dat er eigenlijk niemand echt greep heeft op het regime, met inbegrip van China. De kernproef was eigenlijk een slag in het gezicht van de Chinezen die er tegen waren. In die optiek vrees ik dat de sancties weinig effect zullen hebben op de slagkracht van het regime. Daarenboven zullen de sancties in de eerste plaats de

burgerbevolking raken.

Bestaat er een beter alternatief?

Dat is een globale discussie over het non-proliferatieverdrag. Als je dat nu even als jurist bekijkt. Wat heeft Noord-Korea, juridisch gezien, fout gedaan? Noord-Korea mocht geen kernproeven doen omwille van hun lidmaatschap van het non-proliferatieverdrag. Sinds 2003 zijn ze er echter geen lid meer van. Ik ga nu nog een stap verder. De Verenigde Staten zijn uit het IBM-verdrag getreden in 2002. Dat verdrag verbood de uitbouw van een raketterschild. Wat is nu internationaal-juridisch gezien het verschil tussen Noord-Korea en de Verenigde Staten? Geen enkel! Er is nu een grondstroom van landen die niet meer aanvaarden dat er met dubbele standaarden wordt gewerkt. Men aanvaardt niet meer dat de rijke westerse landen van bondgenoten aanvaarden wat aan anderen wordt ontzegd. Wat ik aanvoel in de internationale politiek is een groeiende wrevel tegen ‘the rich and the powerful’. Waarom aanvaardt men bij Iran niet wat men bij Israël wel aanvaardt? Men is eigenlijk bezig aan de voorbereiding van een internationale mei ’68.

Welke rol speelt China in de Koreaanse kwestie? In welke mate zal China zijn medewerking

verlenen aan de sancties?

Het probleem voor China is dat ze geconstateerd hebben dat hun greep op Noord-Korea veel kleiner is dan dat ze zelf dachten. Ze zijn eigenlijk de belangrijkste diplomatieke verliezers van het spel van Noord-Korea. Wat de Amerikaanse rechterzijde ook mag beweren, China speelt op dit ogenblik een heel constructieve rol in de wereldpolitiek. Zij hebben een internationaal profiel dat eigenlijk nog het dichtste aanleunt bij dat van de Europese Unie. China wil ver gaan, maar tot een zeker punt wat Noord-Korea betreft. Zij wensen niet dat als gevolg van een internationale boycot het regime zou ineensstorten, omwille van de massale vluchtelingenstroom die dat zou teweeg brengen. Er zijn nu al vluchtelingenstromen van Noord-Korea naar China en men kan dat in die regio niet beheersen. De Chinezen kunnen zich niet permitteren dat het land Noord-Korea implodeert. China, Zuid-Korea en Europa is het trio dat in deze kwestie een positieve rol kan spelen. Wat het communistische noorden nodig heeft is een veiligheidsgarantie, een waarborg dat men het regime niet zal onderuit helpen. Als je dat kan garanderen, dan kan er volgens mij een einde gemaakt worden aan ambiguïteit rond hun kernprogramma.

2008 – De volgende Amerikaanse president

Op 7 november vonden in de Verenigde Staten Congresverkiezingen plaats. Een belangrijke testcase voor de presidentsverkiezingen van 2008. Avanti zet de belangrijkste kandidaten op een rijtje.

De Republikeinen

George Walker Bush doet zijn tweede termijn als president en kan dus niet opnieuw kandideren voor het presidentschap. Aangezien vice-president Dick Cheney met een zwak hart en een bijzonder lage populariteit geen valabel kandidaat lijkt, is de strijd om de Republikeinse nominatie open. Alhoewel, twee politici springen er duidelijk uit in de polls. Het gaat enerzijds om Rudolph Guilani en anderzijds om John McCain. Guilani werd wereldbekend als burgemeester van New York toen hij bij de aanslagen van 11 september er in slaagde om leadership en krachtdadigheid te tonen. Guilani heeft enkele grote voordelen als presidentskandidaat. Eerst en vooral, hij is geliefd bij Republikeinen én Democraten. Daarnaast komt hij uit een traditioneel Democratische staat. Aangezien het quasi nooit gebeurt dat een staat niet voor de eigen kandidaat stemt, kan Guilani hier stemmen verzamelen die de Republikeinen anders nooit kunnen halen. Gezien het grote gewicht van de staat New York in het presidentieel kiescollege kan dit cruciaal zijn. Ten derde heeft Guilani het dubbele voordeel dat hij burgemeester van een megastad is geweest. Hij staat ver van de schandalen die Washington treffen en tegelijk is hij één van de weinige kandidaten die ook concrete resultaten kan voorleggen. Ten slotte heeft Guilani als voordeel dat

hij prostaatkanker overwon, voor het emotiegekke Amerikaanse publiek een vette kluit. Op politiek vlak lijkt Guilani gematigder dan Bush.

Wat betreft een emotioneel verhaal moet Guilani echter onderdoen voor John McCain. Deze senator voor Arizona werd een onvervalste Amerikaanse oorlogsheld nadat hij vijf en een half jaar opgesloten zat in een Vietnamees gevangenkamp. Een mooier verhaal voor de media is ondenkbaar. Daarnaast is McCain ook erg populair bij Democratische kiezers. Dat is vreemd, aangezien McCain zich in 2004 onduidelijk uitsprak voor Bush en ethisch bijzonder conservatief is. Eén en anders is te verklaren door de vriendschap die McCain heeft met voormalig Democratisch presidentskandidaat Kerry en door zijn aanvallen op de leiders van de religieuze rechterzijde tijdens de presidentsverkiezingen van 2000. Dat kan echter ook de achilleshiel van McCain blijken: te “links” voor de hardliners bij de conservatieve Republikeinen, te rechts voor de Democraten. Een ander nadeel is zijn leeftijd, in 2008 is McCain 72 jaar oud. Andere Republikeinen volgen op respectabele afstand van Guilani en McCain. De enige die er nog ietwat aan te pas komt is Condoleezza Rice. Voor Condi komen de verkiezingen misschien net te vroeg. Hoewel ze zeker zou scoren bij de Afro-Amerikaanse bevolking, ligt een zwarte én vrouwelijke presidentskandidate allicht nog te moeilijk bij de Blanke Zuiderlingen en de conservatievere elementen van de Latino’s. 2012 kan een realistischer doelwit zijn.

De Democraten

Het Clinton-tijdperk ligt ondertussen 6 jaar achter ons. Toch blijft de impact van de “generatie Bill” gigantisch. Drie van de vier meest populaire Democraten zijn identiek als die van vier jaar geleden: Hillary Clinton, John Edwards en John Kerry. De nieuweling is Barack Obama.

Hillary moet niet meer geïntroduceerd worden: als vrouw van toenmalig president Bill Clinton kreeg ze de opdracht om de nationale gezondheidszorg te hervormen. Ze faalde en was gedurende enkele jaren allesbehalve populair. Het Lewinsky-schandaal keerde het tij en Hillary Clinton werd ‘hot’. Haar bestsellende biografie duwde haar populariteit nog hoger. In 2000 werd ze verkozen als Senator. Na 9/11 maakte ze van binnenlandse veiligheid haar topprioriteit. Verder heeft ze een traditioneel progressief en feministisch imago. Hiermee scoort ze zonder twijfel goed bij de Democraten, Republikeinse stemmen kan ze hoogstwaarschijnlijk niet recuperen. John Edwards kan misschien beter scoren op dit punt, afkomstig uit het eerder Republikeinse North Carolina. De voordelen van Edwards zijn dat hij een ietwat Clintoniaans charisma heeft, vrij jong is en dat hij zich de voorbije jaren heeft beziggehouden met gezondheidszorg en de Amerikaanse economie. Op deze punten scoort Bush bijzonder slecht en de slagzin “it’s the economy, stupid” heeft al eens een Republikein gevel. Momenteel heeft Edwards geen mandaat, wat hem toelaat verschillende staten te bezoeken en speeches te geven. In de primaries kan dit van doorslaggevend belang

blijken. Als vice-presidentskandidaat sloeg Edwards echter niet echt aan.

De belangrijkste kandidaat voor de Democraten lijkt echter John Kerry. Kerry kwam twee jaar geleden ook op voor de presidentsverkiezingen en moest het uiteindelijk met een verschil van 2% afleggen tegen Bush. Na de popularity-boost van Bush in 2001 is dat geen slecht resultaat. Kerry heeft het voordeel dat hij zelf nog soldaat is geweest (Vietnam) en dat hij na 2004 bekend is gebleven. Hij is lid van het Democratic Leadership Council, een organisatie die een duidelijke Clinton-stempel draagt, en die Democraten verenigt die eerder centrumgericht zijn. Kerry’s recente uitspraak over ‘dom zijn en in Irak terechtkomen’ heeft echter een serieuze knauw gegeven aan zijn populariteit.

De Democratische Partij heeft nog twee sterren in haar rangen. De eerste is Al Gore. Met “An Inconvenient Truth” is hij helemaal terug van weggeweest en kent hij een grote populariteit. Een thema dat niet beantwoordt aan de klassieke tegenstellingen tussen de Democraten en de Republikeinen kan het op de koop toe bijzonder goed doen in de volgende verkiezingen. Als voormalig vice-president heeft Gore ook de nodige credentials. Op dit ogenblik is er echter niets wat er op wijst dat Gore terug in de arena stapt.

De echte wissel op de toekomst bij de Democraten is Barack Obama. In 2004 verpletterde hij in de senaatsrace in Illinois zijn Republikeinse tegenstander met 70% van de stemmen. In een staat waar Democraten en Republikeinen nor-

maliter nek-aan-nek liggen is dit een fenomenale prestatie. Als Senator loodste hij verschillende populaire wetsvoorstellen door het Congres. Hij focust op thema’s als onderwijs, immigratie en transparant bestuur, waar hij vaak onverwachte stellingen inneemt. Obama wordt gezien als de eerste Afro-Amerikaan die een echte kans maakt op het presidentschap. Er wordt zwaar gespeculeerd of hij in 2008 kandidaat zal zijn. Algemeen wordt verwacht dat hij in 2008 vice-presidentskandidaat zal zijn, en dat hij nog 1 of 2 termijnen zal wachten voor zijn kandidatuur voor het hoogste ambt te stellen. Met zijn 45 jaar is hij naar Amerikaanse normen nog piepjong. In de peilingen bij Democratische kiezers moet hij enkel Hillary Clinton voorlaten

Hoe liggen de kaarten?

Na Bush kan het niet veel erger. Toch moeten we niet al te veel hoop koesteren voor grote koerswijzigingen na 2008. Tot voor kort lagen de Republikeinen in tal van polls voor op de Democraten. Toch is er hoop. De Republikeinen lijden momenteel onder een seksschandaal, wat je qua impact kan vergelijken met de PS-schandalen en Bush is zo impopulair dat zelfs Republikeinen afstand nemen van hun president. Als de Democraten erin slagen om na de verkiezingen van november een momentum te creëren kunnen ze verder bouwen en zo in pole positie komen voor de presidentsverkiezingen. Tot 2008 zullen we echter sowieso verder moeten met oorlog in Irak, schendingen van de mensenrechten en neoliberale maatregelen. Maar hoop, doet leven.

Opinie – Geef het volk brood, spelen en een ideologie

Politiek moet mensen hoop geven en kansen bieden op een betere toekomst. Daarom moet politiek een wervend project zijn. Politiek mag niet beperkt blijven tot een batterij zakelijke beleidsmaatregelen. Centraal hierbij staat ideologie. Het is door ideologie dat politiek zich onderscheidt van beleid en het een voorwerp vormt van passie en begeestering.

Een politieke ideologie bestaat uit drie essentiële onderdelen. Allereerst is er een wetenschappelijke analyse van de huidige samenleving. Vertrekkende van een flinke dosis verontwaardiging analyseert men de maatschappij. Hierbij komt het er op aan een evenwicht te vinden tussen passie en rede, gevoel en verstand, straat en studiekamer, Eros en Athena... Ten tweede volgt er een beschrijving van hoe de samenleving er in de toekomst uit zou moeten zien. Dit onderdeel is bij uitstek het begeistere luik, waarbij

men droomt over de 'ideale samenleving'. Ten slotte vertelt men hoe de huidige maatschappij naar deze toekomstige samenleving kan evolueren. Dat is het pragmatische onderdeel waarin men de verantwoordelijkheid neemt om bepaalde concrete beleidsmaatregelen te nemen.

Terwijl de eerste twee onderdelen onderling verwisselbaar zijn, dienen de concrete beleidsmaatregelen steeds op de derde plaats te komen. Vandaag de dag blijkt de beschrijving van de ideale samenleving echter meer en meer in de verdrukking te komen. Laat dat nu net het meest enthousiasmerend zijn. Het zijn de idealen en de dromen over een betere samenleving die de geesten en de harten van de mensen beroeren en niet de kurkdroge beleidsmaatregelen. Zoekt men een oorzaak voor de groeiende kloof tussen de burger en de politiek? De ideologische verschraling is er zeker en vast één van. De hedendaagse politiek beklijft niet meer.

De politieke arena heeft dus nood aan ideologie. Vooral het socialisme heeft er meer dan ooit nood aan. Het klopt, we hebben de beste ministers van het land, ze regeren zeer goed en zijn zeer gedreven. Maar wat ontbreekt, is het grote verhaal dat de verzameling van goeie beleidsmaatregelen bundelt. We moeten ons dringend afvragen hoe we socialistische principes als solidariteit, gelijkheid en vrijheid kunnen toepassen op de 21-ste-eeuwse samenleving. Heel wat actuele vraagstukken schreeuwen immers om sociale antwoorden. Tot hoever kunnen flexibiliteit en arbeidskwaliteit immers verzoend worden in een postindustriële maatschappij? Welke rol is er weggelegd voor nationale vakbonden in een geglobaliseerde wereld? Hoe moeten we met economische migratie omgaan? Hoe kunnen we de groeiende economische en culturele kloof tussen laag- en hogeschoolden dichteten? Wat met de onthaasting in een steeds sneller evoluerende samenleving?

De vragen stellen is gemakkelijker dan ze te beantwoorden. Het construeren van een ideologie vergt veel tijd en vooral veel moed. Ik sta bijgevolg vrij kritisch tegenover het organiseren van ideologische congressen door politieke partijen. Ze dienen me dunkt vooral om de glorie en de praal van de partij te benadrukken en electoraal te scoren zonder dat men echt innovatief uit de hoek komt. Nee, de echte ideologische vernieuwingen komen meestal van jonge mensen, nog gedreven door hun idealen en verontwaardigd over hun omgeving. Het is de jonge garde, die omdat ze nog niets te verliezen heeft, de onzekerheid van de noodzakelijke verandering verkiest boven het ongemak van de status-quo. Daarom deze oproep aan alle jongsocialisten: neem uw pen, potlood of laptop en begeester met uw ideologie, want het volk heeft meer nodig dan brood en spelen alleen.

Pieter-Paul Verhaeghe.

Opinie – Agenda 2007

Waarschijnlijk bent u nog steeds aan het bekomen van de overdosis verkiezingsfolders in uw bus, maar geloof het of niet de volgende verkiezingen komen er aan. De inzet van de federale verkiezingen is niet gering, met als hamvraag of de christen-democratie terug keert naar de macht. Ook voor de socialisten worden het spannende dagen. Blijven we aan de macht? Zo ja, met welke coalitiepartner(s)?

Laten we eerst en vooral het voorbije paarse regeerwerk evalueren. Op ethisch en maatschappelijk vlak kunnen we stellen dat er vooruitgang geboekt is. Denken we maar aan de invoering van het homohuwelijk, de versoepeling van de euthanasiewetgeving en de invoering van het gemeentelijk stemrecht voor migranten (mede dankzij de franstalige liberalen). Op sociaal-economisch vlak oogt de balans, mijn inziens, wat minder fraai. Tot twee keer toe hebben we een fiscale amnestie moeten slikken, waarbij men de eerste keer

duidelijk benadrukte dat het om een éénmalige maatregel ging. Daarenboven bleef de strijd tegen fiscale fraude dode letter. De liberalen, met Didier Reynders op kop, deden er alles aan al te strenge controles te vermijden. Hoe terecht de kritiek van Dirk Van Der Maelen ook was, echt veel zoden bracht het niet aan de dijk.

Om al deze redenen vind ik dat de socialisten zich niet mogen vastpinnen op de huidige paarse coalitie. Rood en blauw is voor mij zeker en vast geen 'l'amour toujours' gegeven. In essentie gaat het hier nog altijd over een 'onnatuurlijke coalitie'. Op maatschappelijk en ethisch vlak kan men zeker en vast zaken doen met echte liberalen, de laatste regeerperiode bewijst dat ook. Alleen op de echt gewichtige sociaal-economische dossiers kunnen wij als socialisten weinig vooruitgang boeken. Op fiscaal vlak bijvoorbeeld: nog altijd geen vermogensbelasting, geen toegenomen strijd tegen fiscale fraude, fiscale amnestie (alias: 'éénmalige bevrijdende aan-

gifte'), geen verschuiving van de belastingsdruk ... Het gaat zelfs verder dan louter het fiscale. Denk bijvoorbeeld maar aan de recente discussie over de huurprijzenstop. Eén persbericht van het eigenaarsyndicaat was voldoende om de VLD meteen op de rem te laten staan. Nu wordt er gesproken over een systeem van huurrichtprijzen dat in overleg met de gewesten kan ingevoerd worden, alleen het is en blijft een bevoegdheid van de deelstaten. Waarschijnlijk gaat het hier dan ook een lege doos.

Laten we daarom als socialisten kiezen voor een regering waar we onze wil kunnen opdringen, namelijk rooms-rood-groen. Als men rekening houdt met Wallonië wordt een dergelijke coalitie steeds waarschijnlijker en tegelijk wenselijker. In Wallonië is de CdH immers een partij die zich tot centrum-links rekent. De enige haar in de boter is waarschijnlijk de N-VA. De kleine nationalistische partij zal waarschijnlijk enkel de federale regering steunen, wanneer er volgens hen voldoende

garanties op 'Vlaamse ontvoogding' inzitten. Het valt dan ook te vrezen dat op die manier het communautaire weerom het politiek debat zal gaan overheersen. Een tweede les die we kunnen trekken uit de paarse regering is: 'wat we zelf doen, doen we beter'. Financiën en de strijd tegen fiscale fraude in handen laten van de liberalen was ronduit een slecht idee. Reynders en Jamar hebben vier jaar lang het regeerakkoord niet uitgevoerd. Tenslotte moeten we ook in eigen boezem durven kijken. De socialisten hebben de laatste jaren nagelaten om van sommige thema's echt een breekpunt te maken. We hebben immers mee de fiscale amnestie goedgekeurd en wanneer Reynders weinig vooruitgang boekte in de strijd tegen fiscale fraude hebben we er nooit een regeeringscrisis van gemaakt. Hooguit mocht Dirk Van Der Maelen nog eens zijn gedacht zeggen voor de camera en 'that's it'. Laten we hopen dat de volgende vier jaar hier verandering in komt.

Olivier Pintelon.

Publiciteit – Hoe sexy is de ziekenkas?

Verplichte verzekering, ziekte-uitkering, thuiszorg, het zijn niet bepaald onderwerpen die tot de verbeelding spreken van jonge mensen. En toch is een ziekenfonds niet meer die stoffige administratie van weleer. Betaalden de medewerkers enkele decennia terug nog ziekenbriefjes uit in een hoekje van een rokerig volkscafé, dan staat het ziekenfonds vandaag voor een modern bedrijf met eigentijdse uitdagingen.

Een modern gebouw aan de Tramstraat in Zwijnaarde herbergt zowat 450 van de ruim 1800 medewerkers van het ziekenfonds Bond Moyson Oost-Vlaanderen. "Sinds begin 2006 doet het Moyson Centrum, vroeger eigendom van Barco, dienst als administratieve zetel," zegt Provinciaal secretaris Nadine De Schutter. Voorheen zat de administratie verspreid over acht verschillende plaatsen in onze provincie. "De centralisatie komt de werking van onze organisatie ten goede," aldus De Schutter.

De nieuwe provinciale zetel is het zenuwcentrum van het ziekenfonds voor Oost-Vlaanderen. Nadine De Schutter: "Van hieruit beheren we de dossiers van onze 267.000 leden. Ook de socioculturele verenigingen van het ziekenfonds en de thuiszorgdiensten zoals poetsdienst, klusjesdienst, gezinszorg ... hebben hun plaats in het Moyson Centrum.

Het spook van de commercie

De opdracht van een ziekenfonds omschrijven is niet meteen eenvoudig.

Het sociaal zekerheidsstelsel in ons land bestaat uit twee grote pijlers: de verplichte en de aanvullende verzekering. De verplichte verzekering regelt de terugbetaling van doktersbriefjes, ziekenhuiskosten en geneesmiddelen en betaalt ziekte-uitkeringen in alle vormen uit (moederschapsrust, vervangingsinkomen bij arbeidsongeval, invaliditeitsuitkering voor wie langer dan één jaar ziek is). De tweede pijler, de aanvullende verzekering, verschilt van ziekenfonds tot ziekenfonds. "De verplichte verzekering is onze core business. Die is voor elk ziekenfonds gelijk. Met het aanvullend pakket aan terugbetalingen en diensten kunnen ziekenfondsleden het verschil maken. Zo heeft Bond Moyson zowel voordelen voor jongeren, jonge gezinnen als ouderen en senioren. Bovendien zijn we ook het enige ziekenfonds dat alle diensten, van socioculturele tot thuiszorgdiensten of diensten voor jonge gezinnen aanbieden onder één dak."

Een modern ziekenfonds staat vandaag ook voor eigentijdse uitdagingen. Zo merkt Nadine De Schutter de laatste jaren een trend van commercialisering in de sector. "Het is een feit dat met de opkomst van nieuwe spelers de aanvullende verzekering meer en meer een echt product wordt, ondersteund door moderne marketinginstrumenten. Als ziekenfonds moeten wij er echter te allen tijde over waken dat iedereen, ook de minder goedgevoelden binnen onze maatschappij, een beroep kan doen op kwaliteitsvolle en betaalbare gezondheidszorg. Het is boeiende materie waarbij we de vinger stevig aan de

pols moeten houden."

Dynamische organisatie

Naast haar kerntaken in de verplichte en aanvullende verzekering voert het ziekenfonds als belangenorganisatie ook het nodige lobbywerk bij beleidsmakers en overheden. De aanvullende verzekering wordt daarbij als het ware als labo gebruikt. "Terugbetalingen die voor een grote groep interessant zijn of waarvoor een algemene nood bestaat worden overgenomen in de verplichte verzekering. Een bekend voorbeeld zijn vruchtbaarheidsbehandelingen. Door het lobbywerk van de ziekenfondsen wordt in vitro fertilisatie nu door de overheid aan iedereen terugbetaald vanuit de verplichte ziekteverzekering. Nog zo'n voorbeeld zijn implantaten. Voor de patiënt is dat een enorme stap vooruit."

Nadine De Schutter beaamt dat het ziekenfonds vandaag een dynamische organisatie is. "Het management is zich bewust van wat zich op de markt afspeelt. Ook in deze zachtere sector moet er dagelijks hard gewerkt worden om onze sterke positie te handhaven. Gerichte opleidingen, moderne werkinstrumenten, een resultaatgericht beleid, het verschil met de meer concurrentieel sectoren wordt stilaan kleiner. Wij zijn vandaag immers net zo goed een dienstverlenende organisatie die haar diensten zo professioneel mogelijk moet uit te voeren, tot tevredenheid van onze leden."

Meer info op www.socmut.be of via bond.moyson.ovl@socmut.be.

Cocktails moeten betaalbaar zijn

FOS | Socialistische Solidariteit
000-000074-74 www.fos-socsol.be

als het over aids gaat...
157 euro per maand. Dat is de prijs voor een aidsbehandeling in Zuid-Afrika. En dat is voor veel mensen onbetaalbaar. Voor 700.000 mensen in Zuid-Afrika is 157 euro het verschil tussen een zekere dood en uitzicht op een leven met een al bij al beheersbare ziekte. Ook dat is onbetaalbaar. FOS voert campagne voor goede, betaalbare en toegankelijke gezondheidszorg voor iedereen. Ook voor de allerarmsten.

2015
191 landen ondertekenden een akkoord om tegen 2015 de armoede in de wereld te halveren. Voor samen met de Vlaamse Noord-Zuid-beweging actie om de politiek aan hun belofte te herinneren en de lat hoger te leggen. Armoede moet de wereld uit www.dertijdsloopt.be

Dossier – De eerste generatie die het slechter zal hebben dan haar ouders

Jarenlang studeren. Al die tijd luisteren naar proffen die neuzelend een cursus aflezen, de blokbeproeving en dan nog die zenuwslopende examens met eventueel een vervolghet verhaal in september. Pas wanneer je zo'n fel begeerd diploma in handen hebt, weet je zeker dat je gerust adem kan halen. Laat die ronkende bachelor- of mastertitel echter geen al te hoge verwachtingen creëren. Je toekomst op de arbeidsmarkt is, op zijn minst gezegd, niet rooskleurig te noemen.

Geen baan, geen toekomst?

Een diploma is al lang geen garantie meer op succes. De VDAB, het overbekende licht in de duisternis voor de Vlaamse werkloze, onderzoekt jaarlijks welke afgestudeerden nog steeds werkzoekend zijn na een jaar vruchteloos solliciteren.

Bij het hoger onderwijs van het korte type gaat het om zo'n 8,1 procent van de vers gediplomeerden. Duidelijk onder dit gemiddelde zitten de paramedische beroepen. Ook onderwijzers en regenten vinden vrij makkelijk werk. Industriële en economische wetenschappen draaien rond het gemiddelde. Wie het niet goed doet, zijn de mensen uit audiovisuele en beeldende kunsten. Ook mensen met een grafische opleiding zijn te talrijk. Mensen met een opleiding marketing of informatica hebben het iets moeilijker dan het gemiddelde op hun studieniveau.

Bij het onderwijs lange type doolt na een jaar nog steeds 9,6 procent van de lichting afgestudeerden werkloos rond. Wie duidelijk beter dan dit gemiddelde doet zijn de richtingen gezondheidszorg, landmeter, elektromechanica, architectuur, handels- en industriële wetenschappen en bouwkunde. Bedroevend zijn alweer de resultaten van de kunsten-richtingen: muziek, dramatische kunst, mode, audiovisuele kunsten... Ook grafische vormgeving, productontwikkeling en milieukunde bengelen achteraan het peloton.

Na een jaar was nog 8,8 procent van de universitair gediplomeerden werkzoekend. Alle beroepen in de gezondheidszorg scoren goed, enkel dierenartsen hebben het moeilijker. Ook onder het gemiddelde zitten economie, LO, rechten en informatica. Apothekers zijn er veel te weinig, net als burgerlijk ingenieurs. Wie moeilijker werk vindt, zijn de jongeren met een diploma geschiedenis, wijsbegeerte, kunstwetenschappen, pol&soc, biologie. Afrikaanse en zelfs Oost-Europese talen zijn evenmin een garantie op succes.

Gemiddeld blijft dus iets minder dan een op tien met een hoger diploma lange tijd op zijn eerste job wachten. De huidige student houdt er dan ook een vrij nuchter toekomstbeeld aan over. De jongerenwerkloosheid, die met 21,5% in 2006 nog steeds erg hoog ligt, speelt hier zonder enig twijfel een belangrijke rol in.

Met 125.000 zijn ze, de werkloze Belgische jongeren. Een dergelijke hoge jongerenwerkloosheid is zeker geen unicum. Ook de Europese jongerenwerkloosheid ligt ongeveer tweemaal hoger dan het gemiddelde werkloosheidscijfer. Jongerenjobs zijn in het algemeen in grotere mate onderhevig aan economische schommelingen, sociale afkomst, origine en familiale achtergrond. Daarnaast krijgen jongeren meestal minder vaste banen aangeboden. Ook de Internationale Arbeidsorganisatie (IAO) waarschuwt voor de sterk toegenomen, hoge jongerenwerkloosheid in Europa, hoewel Europese jongeren steeds beter geschoold zijn en dus beter 'aangepast' aan de arbeidsmarkt.

De werkgelegenheidsproblematiek bij jongeren moet, gelet op de link tussen werkloosheid en sociale uitsluiting, worden erkend als een centraal probleem. Om ervoor te zorgen dat iedere jongere een reële kans op werk krijgt, dient er meer aandacht te worden geschonken aan passende opleidingen, onderwijs en aan mogelijkheden voor hen om de vaardigheden te verwerven die nodig zijn om zich op persoonlijk vlak en in hun beroepsleven te kunnen ontplooiën en in hun bestaan te voorzien. Verder is het van belang dat hun opleiding van die

aard is dat zij hen in staat stelt hun loopbaan te beheren en met succes gebruik te maken van de mogelijkheden voor levenslang leren.

Geen werkzekerheid, geen toekomst?

Ook wanneer je toch een job te pakken krijgt, volstaat dat niet om op beide oren te kunnen slapen. Jongeren worden vaak als eersten afgedankt bij afslankingsoperaties (het LIFO-systeem: last in, first out) en worden ook veelal tewerkgesteld door middel van tijdelijke arbeidscontracten, zoals interimwerk.

Uitzendarbeid kan, maar met uitzendwerk win je alvast niet het grote lot. In 2004 werkten ruim 103.000 jobstudenten en 147.000 jonge werknemers van minder dan 25 jaar via interimkantoren. In 2005 was het aantal jobstudenten reeds gestegen tot 110.000. Volgens cijfers van de sectororganisatie Federgon, zijn 64 procent van de uitzendkrachten jonger dan 30 jaar.

Uitzendarbeid is een realiteit. Het is echter niet hét ideale arbeidscontract voor wie werkzekerheid zoekt. Na verloop van de – vaak zeer beperkte – duur van je overeenkomst moet je opnieuw op zoek naar een nieuwe job, al dan niet bij hetzelfde uitzendbureau. Eventueel kan je hopen op een verlenging van je contract bij hetzelfde bedrijf, wat betekent dat dit bedrijf opnieuw een reden moet opgeven die rechtvaardigt waarom een beroep gedaan wordt op een tijdelijk arbeidscontract. Zo is het bijgevolg mogelijk op basis van verschillende, successieve arbeidsovereenkomsten door dezelfde feitelijke werkgever tewerkgesteld te worden, zonder dat je binnen het regime van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur valt (wat verregaande gevolgen heeft, bijvoorbeeld voor je opzeggingsvergoeding). Wanneer je eventueel na verloop van tijd wordt opgenomen als volwaardig vast werknemer, telt je arbeidsperiode als uitzendkracht niet mee bij het bepalen van je anciënniteit (het aantal jaren dat je als werknemer ononderbroken in dienst bent geweest bij dezelfde werkgever), wat dan weer zijn gevolgen heeft bij het bepalen van je loon en opzeggingstermijn.

Een uitbreiding van dit type van arbeidsovereenkomst naar nog meer sectoren, zoals openbare diensten, moet dus worden gevreesd. Uitzendkrachten moeten worden geïntegreerd over hun rechten en gesensibiliseerd rond het thema. Er mag niet uit het oog verloren worden dat werkzekerheid, de zekerheid dat men elke maand een loon krijgt, niet rijmt met interimarbeid.

Opnieuw moet dit gebrek aan werkzekerheid niet beschouwd worden als een typisch kenmerk van de Belgische arbeidsmarkt. In heel Europa worden jongeren ingeschakeld in tijdelijke, hoogst onzekere banen. In het Verenigd Koninkrijk wordt de generatie van pas afgestudeerden zelfs smalend de 'Kleenex generatie' genoemd, omwille van hun schijnbare 'disposability'.

Geen geld, geen toekomst?

Naast het relatief grotere risico werkloos te zijn, worden jongeren ook geconfronteerd met slecht betaalde jobs. Geen ervaring, geen goedbetaald werk. Beginners zijn nu eenmaal makkelijk vervangbaar. Voor elke jongere die opstapt uit eigen beweging, dan wel ontslagen wordt, staan genoeg andere bereidwilligen klaar om zijn plaats in te nemen.

Volledig accurate en actuele loonstatistieken bestaan in ons land nog altijd niet, al doet de databank van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid het op dat vlak steeds beter. Maar uit de beschikbare cijfers van het Nationaal Instituut voor de Statistiek (NIS) komen - hoewel de absolute bedragen voorbijgestreefd zijn, want al enkele jaren oud - toch relevante verhoudingen over de loonvorming naar voren. Zo bedraagt het loon van de jongeren gemiddeld slechts 60 procent van dat van hun oudere collega's, de 50-plussers.

Het mag dan ook niet verbazen dat Belgische jonge-

ren hoegenaamd niet positief zijn over hun loon. Het startloon verwacht door Belgische studenten bedraagt 28.300 euro bruto op jaarbasis, terwijl de gemiddelde Europese student denkt 31.000 euro te zullen verdienen. Die voorzichtige schattingen voorkomen alvast de grote ontuchtering na het afstuderen. Een laag loon maakt het immers erg moeilijk de stijgende levenskosten om onafhankelijk te kunnen leven het hoofd te bieden. Het aangaan van leningen is voor de huidige generatie afgestudeerden vaak de enige mogelijkheid om hun onafhankelijkheid te kunnen behouden. Die jonge ontleners steken zich zwaarder in de schulden dan hun voorgangers. De gemiddelde quotiteit, het percentage van de waarde dat gefinancierd wordt met woonkrediet, zit bij de 18- tot 25-jarigen jaar na jaar in de lift en is opgelopen tot 86 procent. Zeventig procent van de Belgen tussen 25 en 34 leeft op krediet. De grote meerderheid van de 25- tot 34-jarigen kan het zich dus niet permitteren om geld over de balk te gooien of onbezonnen financiële risico's te nemen.

Het grote verschil in welstand tussen afgestudeerden en hun oudere collega's is opnieuw een Europees fenomeen. De huidige generatie Europese jongeren, die slecht een rond de duizend euro zwevend maandelijks nettoloon opstrijkt, wordt ook wel de 'generatie duizend euro' genoemd. Ze werd in Italië voor het eerst als nieuwe sociale categorie besproken. Twee dertigers schreven er een gelijknamig boek over, zetten het gratis op het internet en creëerden een instant-monsterhit. De internetroman in kwestie vertelt het verhaal van Claudio, Rossella, Alessio en Matteo, allemaal twintigers en dertigers die een appartement delen en ondanks hun opleiding als communicatiewetenschapper, filosoof, econoom en kunstwetenschapper geen degelijke jobs vinden. Ze moeten zich specialiseren in 'creatief zijn met geld'.

Ondanks prestigieuze en trendy banen verdient de 'generatie duizend euro' nauwelijks wat en raken ze nergens. Een gevoel van onderwaardering en uitbuiting is de algemene teneur, gezien de hoop op een stabiele stek in de maatschappij een verre toekomstdroom lijkt te zijn. In Italië verdient bijna 65% van de 25- tot 35-jarigen duizend euro per maand, volgens onderzoek verricht door de Italiaanse denktank IRES (Instituut voor Economische en Sociale Studies).

Er werd weinig onderzoek gedaan naar het equivalent van de 'milleuristi' in de rest van Europa, maar de verschillende nationale cijfers lijken de Italiaanse trend te bevestigen. Jongeren verdienen minder en lopen een groter risico te vallen binnen de categorie 'lage inkomens gezinnen'. De 'generatie duizend euro' is echter nergens in Europa het onderwerp van grondig wetenschappelijk onderzoek, laat staan dat ze hoog zouden vermeld worden op de politieke agenda.

De opmars van de 'generatie duizend euro' moet worden beschouwd als een deel van de verarming van de middenklasse, nu de groeiende schuldenberg van de pas afgestudeerden de kloof tussen de rijksten en, nu ja, de rest steeds groter maakt. Afgestudeerden van vandaag staan à la limite voor dezelfde onzekerheid als andere jongeren.

Protest

Veroordeeld tot de dop of een onzekere job: het mag niet verbazen dat jongeren minder tevreden zijn over hun job dan de gemiddelde werknemer. Dat blijkt uit een vergelijking van twee studies (SONAR en APS) waarvan de resultaten gepubliceerd staan in het tijdschrift Over-Werk van het Steunpunt Werkgelegenheid, Arbeid en Vorming.

Wie deze groeiende ontevredenheid beschouwt als de enggeestige, conservatieve en egoïstische ideeën van verwenjochies, die opkomen voor hun bedreigde privileges, heeft oogkleppen op. Het gaat duidelijk om de uitdrukking van onvrede met het feit dat jeugdige werknemers, zelf indien ze een gedegen opleiding genoten, almaar moeilijker uit het circuit raken van onaanlokkelijke en slecht betaalde jobs met dito rechtspositie.

Momenteel zet het gevoel van onbehagen bij de Belgische jongeren zich nog niet om in een echt groepsbewustzijn of een consequente politieke stem. Wel zo in Frankrijk, waar de 'generatie duizend euro' vorig jaar door de straten trok. De Franse demonstranten protesteerden tegen het CPE, een wet die het de werkgever mogelijk wou maken om werknemers jonger dan 26 zonder reden te ontslaan binnen de twee jaar na hun indiensttreding. Tijdens hun betogingen werden de studenten en afgestudeerden vergezeld door arme jongeren uit de verpauperde Franse banlieues.

De twee groepen hebben misschien meer gemeenschappelijk dan ze denken.

S T U G E N D A

ANIMOSTUGENT.BE/KALENDER

dinsdag 14 november

Open vergadering: verzamelen aan de trappen van de Blandijn (20:00 uur)

woensdag 22 november

Rode Cantus: Den Draver (20:00 uur) (info + prijzen: animostugent.be/kalender)

dinsdag 28 november

Open vergadering: verzamelen aan de trappen van de Blandijn (20:00 uur)

woensdag 6 december

Groot Voorzittersdebat met **Johan Vande Lanotte** en **Bart De Wever**
Blandijn, Auditorium C (20:00 uur)

zaterdag 9 december

Bal Fatal - Eskimo (Wiedauwkaai)

Surf voor 2 december naar animostugent.be/balfatal en maak kans op 5 vrijkaarten!

dinsdag 12 december

Open vergadering: verzamelen aan de trappen van de Blandijn (20:00 uur)

woensdag 13 december

"België in de Wereld" - Lezing door Dirk Achten (directeur Beleidsceel Buitenlandse Zaken)
Onder voorbehoud, meer informatie: animostugent.be/kalender

Meer weten? Bezoek animostugent.be/kalender of mail naar info@animostugent.be.

S U D O K U

	5					4	1	
	2	7	6	4	8			
			9				2	
		1			6			8
7	8						5	1
6			8			2		
	7				9			
			4	6	5	7	9	
	9	2					6	

De speler moet de vakjes verder aanvullen, zodat in elke horizontale lijn en in elke verticale kolom de cijfers 1 tot en met 9 één keer voorkomen. De negen blokjes van drie op drie moeten ook allemaal eenmaal de cijfers 1 tot en met 9 bevatten.

oplossing op animostugent.be/avanti/spel

Animo StuGent,
dat zijn de linkse jongeren aan de Gentse universiteit en hogescholen.

Bij ons kan je terecht voor een trits debatten, films en acties, maar ook voor een leuke babbel (of stevige discussie) over politiek.

Heb je een opmerking, iets wat op je maag ligt, of net een uitstekend idee? Of luister je gewoon graag naar wat anderen denken?

Kom dan zeker af naar een *open ledenvergadering* van Animo StuGent.
Wij doen iets met *jouw mening*.

www.animostugent.be
forum.animostugent.be
info@animostugent.be

BONUSRUND #1

ISABELLE DURANT

Voormalig groen minister van Verkeer, huidig federaal secretaris en woordvoerder van Ecolo Isabelle Durant vormde in Schaarbeek een schepencollege met het Front démocratique des francophones van Georges Clerfayt, ondanks een voorakkoord voor een progressieve coalitie met PS en cdH, en ontzegde zo het burgemeesterschap aan Laurette Onkelinx.

RUNDERSPAARKAART MMVI-MMVII

Door het succes van de rund van de maand spaaractie zag de redactie zich vorige maand genoodzaakt over te gaan tot het bijdrukken van Avanti's. Steeds bereid de waanzin verder te voeren, introduceren we deze maand onze runder-spaarkaart.

In elke Avanti staat een spaarzegel. Tweemaal per academiejaar nomineren onze forumleden een extra bonusrund.

Verzamel de zes zegels en kleef ze op de bijgevoegde spaarkaart. In de lente komen bezitters van een volle spaarkaart in aanmerking voor het winnen van een vette prijs.

Bond Moyson werkt dagelijks aan een betaalbare en toegankelijke ziekteverzekering. Wij zijn u graag van dienst met advies, informatie en een ruim pakket aan voordelen en diensten.

Bond Moyson is ook actief op het vlak van ziektepreventie en biedt een uitgebreid aanbod van socio-culturele activiteiten.

bij ons zit u goed!

Vrijdagmarkt 10 - 9000 GENT
Tel. 09 265 55 11

Bond Moyson
stevig ziekenfonds, sterke diensten
www.socmut.be

 Start je carrière bij Delta Lloyd Bank
Wij geven graag extra steun aan 50 pas afgetudeerden met commercieel talent

In het kader van onze expansie werven we 50 jongeren aan. Behaalde je in 2006 je diploma als bachelor of master? En ben je commercieel ingesteld? Surf dan asap naar www.deltalloydbank.be/nl/jobs/default.html, of bel Mevr. Goudriaan op het nummer 0479 70 46 34. Van ons krijg je een doorgedreven interne vorming én de garantie dat je na 15 dagen een contract krijgt!

delta lloyd BANK
SAMEN OPBOUWEN